

Chương 17

Tình Nhân Tiên Xuất Hiện

K

im Phi gần từng tiếng:

- Ta mắng cha vợ của cháu người. Lão ấy là một quái vật, người cũng là một quái vật luôn. Nếu người muốn bênh vực thân gia, thì cứ vào. Ta chấp cả hai quái vật đó.

Quần hùng kinh hãi, cho rằng Kim Phi điên rồi, bởi có điên mới dám dẫn xác đến Đường môn mà sanh sự.

Đường Dịch đột nhiên quay mình lại, trầm gương mặt.

"Đường môn Thập bát phong" bao quanh vòng ngoài đại sảnh cùng nhích động một lượt. Mười tám bàn tay đồng một loạt, chui vào mười tám túi da đeo bên hông.

Nhưng Đường Vô Ảnh bật cười lớn, cười mãi, một lúc lâu, lão cao giọng, thốt:

- Một quái sự! Bình sanh ta gặp biết bao nhiêu quái sự, mỗi năm mỗi gặp quái sự, song ta nhìn nhận những quái sự hôm nay thật là ly kỳ hơn những quái sự đã qua!

Lão đưa tay chỉ Tiêu Phi Vũ, tiếp:

- Một thiếu nữ kiều diễm, rời khuê môn lặn lội bên ba hơn vạn dặm đường, tranh tình, cướp ái, ngang nhiên giành chồng! Rồi có người bạo phổi dám vào tận Tứ Xuyên đến Đường môn, chỉ tay ngay lỗ mũi ta mà mắng ta, và mắng cả Lý Huyền Tiên! Nếu đem cái việc này truyền bá khắp giang hồ, chắc chắn chẳng một ai tin là có thật!

Kim Phi hừ một tiếng:

- Tại sao không ai tin? Đỗ Vân Thiên là cái quái gì chứ? Ta mắng lão rồi, ai làm chi ta chứ? Lão quái vật, người...

Bỗng, mắt lão hoa lên.

Đỗ Vân Thiên như cái móng dài, rời vị trí, vút cầu vồng đáp xuống trước mặt lão.

Ngày thường, gương mặt của Đỗ Vân Thiên trắng xanh, gương mặt đó hiện tại nhuộm hồng.

Và đôi mắt chẳng chịt những đường gân đỏ, đôi mắt long lên, lửa đỏ bắn ra, chớp chớp.

Những ai đứng gần đó, hấp tấp tránh ra xa xa, sợ trường long tranh hổ đấu sắp khai diễn sẽ can cập đến họ.

Triển Mộng Bạch thực tâm không muốn song phương động thủ. Song chàng nghĩ có những thứ hận cừu không thể hòa giải được trừ ra một bên chết rồi thì thôi, nhất định là song phương phải đưa nhau vào vòng đố máu.

Cho nên, chàng có khấn cấp cũng vô ích, chỉ thảm than cho tao ngộ của con người và tất cả thế nhân đều cầm như diễn biến của tấn tuồng lá bay do tạo vật an bày!

Kim Phi run người đến chàm răng kêu càn cạch.

Nam Yến thương hại cho lão quá chừng, day qua Đỗ Vân Thiên cất giọng u buồn, thốt:

- Các hạ không nên trách lão buông lời xúc phạm! Người đáng trách chính là các hạ đó!
Các hạ đã hại lão ta rất nhiều, từ bao lâu nay, lão đau khổ biết bao!

Xúc động tình nghĩa phu thê, bà trách cứ người ngoài, quên đi những tội ác do chồng gây ra. Nghĩ cũng khổ cho con người, lắm lúc phải bỏ qua đạo lý để bênh vực cái riêng tư!

Đỗ Vân Thiên trở mặt:

- Lão phu hại lão ấy từ lúc nào? Trong trường hợp nào?

Kim Phi hét lớn:

- Người không nhận ra ta? Tốt!

Bỗng, lão vung song quyền, hai cánh tay khoát ra hai bên, thành vòng cung, rồi từ hai bên tả hữu, móc vào hai huyệt Thái Dương của Đỗ Vân Thiên.

Chiêu thức đó, mừng tượng chiêu Song Thủ của phái Bắc Thái, song lão đánh ra với cái khí thế bá đạo, oai mãnh phi thường.

Đỗ Vân Thiên tung bổng người lên, tránh chiêu đó, quát:

- Người là Vô Trường Quân Kim Phi?

Kim Phi bật cười cuồng dại:

- Phải! Người đoán đúng! Kim Phi vẫn chưa chết dưới bàn tay ác độc của người! Chắc người không tưởng nổi là ta còn sống?

Trên giang hồ, còn ai không biết Kim Phi đã chết từ lâu, nhưng danh hiệu của lão thì ít ai biết, ngoài các bậc trưởng lão mà thôi.

Đường Vô Ảnh không dấu được sự kinh ngạc.

Đường Bảo là kẻ hậu sanh, nào biết gì về việc ngày xưa! Vừa rồi, hấn bị Kim Phi quật ngã, còn cảm hận tràn lòng, lúc đó quát lên:

- Vô luận người là ai, người cũng không được tự tung tự tác ngay tại Đường môn!

Hấn rút một ngọn nhuyễn tiễn, vung mạnh theo chiêu Quán Nhật Trường Hồng, vút một roi thẳng cứng, đâm vào huyệt Huyết Cơ của Kim Phi.

Đường Dịch biết Kim Phi cực kỳ lợi hại, hấp tấp gọi:

- Không được! Bảo nhi!

Lão bước theo, song muện mất rồi!

Kim Phi bật cười ha hả, khẽ xoay mình, hoành tay chụp đầu roi.

Đường Dịch kêu lên:

- Kim huynh! Hãy nhẹ tay nương tình cho!

Kim Phi cao giọng:

- Lão họ Đường kia, cứ yên trí, ta đâu có hận gì tiểu tử mà đến nỗi phải giết hấn?

Không rõ lão sử dụng chiêu thức gì, Đường Bảo đã ngã ngửa ra, nằm dài trên nền.

Bây giờ, quần hùng mới nhận ra Kim Phi có bản lĩnh phi phàm.

Đỗ Vân Thiên đột nhiên khoát hai cánh tay, chiếc áo ngoài rơi xuống đất, lão trầm giọng thốt:

- Kim Phi! Đã là người rồi, thì chúng ta không cần phải nói với nhau nhiều lời. Cứ xuất thủ đi, khi nào một trong hai chết mới thôi!

Kim Phi gật đầu:

- Phải đó! Ta khen người biết nói một câu nghe được đấy!

Đỗ Vân Thiên tiếp:

- Sự việc hôm nay, là việc riêng giữa hai chúng ta, vô luận thế nào, người cũng không nên gây tổn thương cho người khác!

Kim Phi đáp nhanh:

- Tự nhiên! Tự nhiên!

Đỗ Quyên trợn mắt nhìn cha rồi cười hì hì, thốt:

- Thích thú quá! Xem chắc vui lắm! Gia gia lại đánh người! Lần này xin gia gia đừng đánh lầm nữa nhé!

Dù thần trí hỗn loạn, song nàng vẫn nhớ ngày trước phụ thân nàng đánh Triển Mộng Bạch. Vì sự đánh lầm đó mà bao nhiêu tai họa xảy ra liên miên cho đến bây giờ!

Nàng nói thế, ngoài Đỗ Vân Thiên và Triển Mộng Bạch ra, còn ai hiểu nổi?

Cả hai nghe nhói ở tim.

Đỗ Vân Thiên quay đầu lại nhìn con. Lão nghĩ, cuộc chiến đêm nay nghìn phần ác liệt, chưa biết thắng bại như thế nào, giả như lão phải chết dưới tay Kim Phi, riêng về lão thì chẳng có gì đáng quan tâm, nhưng con gái lão tuổi nhỏ mà lại si si dại dại, trong cảnh cút côi, thật đáng thương xót quá chừng.

Tại lão lỡ lầm một phút, mà thành ra con gái lão phải hồng cả tương lai!

Dù hiện tại nàng là dâu họ Đường, song một con người mất thần trí rồi, còn hưởng được gì trong cái danh gia vọng tộc đó? Biết đâu chồng nàng sẽ chẳng chán nản mà phủ phàng nàng. Chừng ấy nàng cam sao được cảnh cô đơn!

*

* *

Lão hướng qua Đường Vô Ảnh, tỏ lời gởi gắm:

- Tiểu nữ... tiểu nữ... từ nay toàn bằng vào sự chở che của tiền bối.

Đường Vô Ảnh chớp mắt:

- Thật sự người muốn động thủ với hần?

Đỗ Vân Thiên gật đầu.

Vô Trường Quân Kim Phi mỉm cười:

- Có cái gì mà phải luyến lưu, thắc mắc? Hãy nạp mạng đi, lão quái vật!

Đỗ Vân Thiên nghiêng răng, quay nhanh mình lại.

Kim Phi cười lớn một tiếng, cởi chiếc áo ngoài.

Bỗng, Nam Yến kêu lên:

- Kim Phi!...

Kim Phi giật mình, quay đầu lại.

Nam Yến muốn nói gì đó, song suy nghĩ một lúc, nhớ về Tiêu Vương Tôn, lại thôi, chỉ dặn dò:

- Hãy cẩn thận!

Bà cúi đầu, không nhìn lão nữa.

Kim Phi chợt nhớ ra từ ngày lấy lão làm chồng, Nam Yến luôn luôn gặp sóng gió, chính thân luân lạc khắp bốn phương trời, gặt hái toàn niềm đau trong phù trầm điên đảo.

Mới đây, vợ chồng tái hợp hưởng phúc trùng phùng thì chưa được bao ngày, thì sóng gió lại dấy lên, đôi vợ chồng già có thể sẽ là người âm kẻ dương, đôi đường phân rẽ. Ngày xưa tạm biệt, hôm nay biết đâu lại chẳng vĩnh quyết?

Nhìn qua Đỗ Vân Thiên, lão sôi sục máu hận thù, bất giác rít lên:

- Hiền muội yên trí! Ngu huynh không chết đâu!

Đỗ Vân Thiên cười lạnh:

- Nói như thế là sớm đó, Kim Phi!

Kim Phi quát:

- Thì người cứ xuất thủ!

Hai bóng người cùng chớp, song chỉ để lấy tư thế thôi!

Quần hùng nín thở, chờ xem một cuộc chiến ác liệt, không kém những cuộc chiến ngày xưa trên đỉnh Hoa Sơn lúc chọn Thất đại danh nhân.

Bổng, Đường Vô Ảnh cao giọng nói:

- Đỗ Vân Thiên! Tránh qua một bên!

Đỗ Vân Thiên sửng sốt.

Cỗ xe của Đường Vô Ảnh lăn bánh tới cục trường. Đỗ Vân Thiên trầm giọng hỏi:

- Mối thù giữa tại hạ và lão ta, sâu hơn biển, cao hơn non, chỉ có máu mới giải quyết được. Tiền bối can thiệp làm gì cho khổ tâm?

Đường Vô Ảnh chớp mắt, gần từng tiếng:

- Mối thù giữa người và hãn không thể không giải quyết được, thì dễ thường sự việc của ta và hãn lại giải quyết được à?

Đỗ Vân Thiên ngạc nhiên:

- Việc gì giữa tiền bối và lão ấy?

Đường Vô Ảnh đập tay lên vành xe, tiếp:

- Lão quái vật đánh trọng thương cháu ta, lại còn mắng ta, đó không phải là sự việc đáng kể sao?

Đỗ Vân Thiên đáp:

- Tuy nhiên, xin tiền bối hãy để cho tại hạ thanh toán xong việc, rồi tiền bối có thể giải quyết việc mới, nếu lão may mắn còn sống sót!

Đường Vô Ảnh lắc đầu:

- Không được! Nếu người giết chết hần thì ta còn làm gì được hần nữa?

Đỗ Vân Thiên sững sốt lắp bắp:

- Thế thì... thế thì...

Đường Vô Ảnh không màng nghe Đỗ Vân Thiên nữa, đưa tay chỉ Kim Phi quát:

- Kim Phi! Người có gan đến đây phóng túng ngông cuồng hần cũng có gan tiếp nhận một nắm ám khí của ta chứ?

Kim Phi cười ha hả:

- Đừng nói một nắm! Người tung ra hằng chục, hằng trăm nắm, ta cũng xem như thường! Nếu chỉ một nắm ám khí của người chạm vào chân lông ta, ta nhận thua ngay!

Đường Vô Ảnh vỗ hai tay, kêu một tiếng bốp:

- Tốt!

Bỗng, lão trầm gương mặt, ra lệnh:

- Dem ám khí ra đây!

Quần hùng đứng gần Kim Phi lập tức tránh ra xa xa.

Thiết Báo Tử trở ra với chiếc bao da lớn hơn những chiếc túi của cha con Đường Dịch và Thập Bát Phong đứng vòng quanh bên ngoài.

Vài người trong quần hùng xì xào:

- Đường lão nhân quả là đại cao thủ về môn ám khí, thảo nào cái túi da của ông ta cũng bự hơn người thường!

Đường Vô Ảnh vỗ vỗ vào chiếc bao, mắt sáng lên nhìn Kim Phi, hỏi:

- Chuẩn bị xong chưa?

Kim Phi vẫn cười ngông:

- Cứ xuất thủ, đừng hỏi lời thôi!

Tuy nhiên, trong thâm tâm, lão cũng hơi khiếp chiếc túi bự của Đường Vô Ảnh.

Lão nhân lạnh lùng tiếp:

- Người biết chăng, sáu mươi năm qua, có rất nhiều cao thủ võ lâm táng mạng vì chiếc túi của ta đó!

Lão không cho Kim Phi đáp, lại tiếp luôn:

- Sáu mươi năm trước, từ ngày ta lấy máu của Hoa Dương Tam Bá tế cờ, thì ta bắt đầu hành hiệp khắp giang hồ. Khai điểm cuộc chiến tại Đông Xuyên, ta đánh bại cùng một lúc Lý Thị Ngũ Hồ, rồi đơn thân thẳng đến Thái Hành Sơn, ta tung Mãn Thiên Hàn Sa sát hại Thái Hành Quân Dao Lệnh Hồ Bửu, sau đó đến luôn Kỳ Liên Sơn, đang mùa tuyết đổ, giết luôn Quan Ngoại Tam Hùng...

Lão tụng một hồi thành tích thiếu thời của lão, và phần nhiều những nạn nhân dưới tay lão đều là nhất lưu cao thủ.

Quần hùng đã ngán, càng thêm ngán hơn!

Kim Phi dù tự tin có thuật khinh công hơn người, cho rằng đánh lén thì chẳng biết như thế nào, chứ đương diện mà giao đấu, phóng ám khí, thì nhất định là không thể làm cho lão bị thương được.

Nhưng, nghe lão nhân kể qua những thành tích ngày trước, bất giác Kim Phi giật mình.

Đường Vô Ảnh tiếp:

- Từ lúc xuất đạo đến nay, ta không hề hạ thủ sát hại một kẻ vô danh nào! Và mỗi lần trừ diệt được một tay ngoan cố, là ta đánh một cái dấu nhỏ trên chiếc bao da. Tính đến nay, có tất cả là một trăm hai mươi bảy dấu, không ngờ giờ đây lại còn thêm một dấu nữa! Kim Phi! Người hãy đề phòng! Ta sắp sửa xuất thủ đây!

Liên theo đó, lão hét luôn:

- Trúng!

Quần hùng hoa mắt, không ai thấy Đường Vô Ảnh xuất thủ như thế nào.

Nhưng, đồng thời gian, Kim Phi cũng hét một tiếng lớn, tiếng hét vừa thoát ra khỏi miệng, thân hình vút lên không trung, rồi biến mất.

Trong khi đó, những tiếng coong coong cấp cấp vang lên, do những mũi châm phát ra, những mũi châm hệt địch, chạm vào chướng ngại vật, rơi xuống nền.

Tòa đại sảnh chìm trong tư tịch.

Nam Yến xám mặt, Triển Mộng Bạch nín thở, Tiêu Phi Vũ chẳng rõ từ lúc nào, nắm chặt tay Triển Mộng Bạch trong tay nàng, hai bàn tay cũng rịn mồ hôi lạnh.

Chỉ có Đường Vô Ảnh là thản nhiên đến lạnh lùng.

Từ trên đỉnh nhà cao hơn ba trượng, một tràng cười cuồng ngạo vang lên, tiếp theo là một câu nói có vẻ ngạo nghễ:

- Ám khí phóng nhanh đấy, song không làm gì được Kim Phi.

Đường Vô Ảnh bảo:

- Xuống đây!

Kim Phi lại cười ha hả:

- Xuống thì xuống, sợ gì?

Lão rời trần nhà, đáp xuống, nhẹ như chim yến.

Đỗ Vân Thiên thấy thuật khinh công của Kim Phi đạt đến mức độ siêu tuyệt, bất giác biến sắc.

Đường Vô Ảnh bảo:

- Soát lại hai ống tay áo của người xem!

Bảo xong, lão nhân nhắm mắt lại.

Kim Phi kinh hãi, nhìn xuống hai ống tay áo. Ở mỗi ống, có ba mũi châm.

Lão đã cởi bỏ chiếc áo rộng bên ngoài, hiện thời vận áo chẹt, tay áo bó sát, ba mũi châm lại cắm vào tay áo, mà không chạm da, đủ biết cái lối phóng ám khí của Đường Vô Ảnh thuần như thế nào.

Bất giác Kim Phi biến sắc mặt kêu lên:

- Tại hạ nhận bại!

Lão lại hỏi:

- Bại rồi...

Lão chưa kịp dứt câu, Tiêu Phi Vũ cao giọng chặn lại:

- Không công bình!

Đường Vô Ảnh mở mắt ra, nhìn nàng:

- Sao lại cho là không công bình? Ta có cảnh cáo hấn đề phòng trước khi ta xuất thủ kia mà?

Tiêu Phi Vũ bước ra, thốt oang oang:

- Trước khi phóng ám khí, tiên bối gợi chuyện nói huyền thiên, làm cho Kim đại thúc tán loạn tâm thần. Như vậy là tiên bối không hoàn toàn thắng bởi ám khí.

Đường Vô Ảnh cười lớn:

- Tiểu cô nương biết gì mà nói chứ!

Tiêu Phi Vũ hừ lạnh:

- Tôi chỉ biết thủ pháp Mẫn đường phi hoa rất ảo diệu, song nếu tiên bối không dùng ngụ kế, thì nhất định không làm gì được Kim đại thúc tôi!

Đường Vô Ảnh cau mày:

- Ta hỏi ngươi, võ công của gia gia ngươi như thế nào?

Tiêu Phi Vũ đáp:

- Không phải tôi là con mà đi khoe khoang tài nghệ của cha, nhưng tôi cho rằng võ công gia gia tôi rất cao, và điều đó thì thiên hạ anh hùng đều biết.

Đường Vô Ảnh lại hỏi:

- Trong vòng mười chiêu trở lại, gia gia ngươi có thể thủ thắng trước Kim Phi chăng?

Tiêu Phi Vũ ấp úng:

- Cái đó... trong mười chiêu thì hơi khó một chút, chứ ngoài mười chiêu thì...

Đường Vô Ảnh chặn lời:

- Nếu gia gia ngươi thừa lúc hấn không đề phòng vẫn có thể đánh ngã hấn chứ?

Tiêu Phi Vũ lắc đầu:

- Gia phụ là bậc đại trượng phu, khi nào lại chịu thừa lúc đối phương không phòng bị mà xuất thủ?

Đường Vô Ảnh cười lớn:

- Ngươi nói đúng! Gia gia ngươi chẳng bao giờ hành động như vậy!

Dừng lại một chút, lão tiếp:

- Sở dĩ thế, là vì gia gia ngươi dùng quyền, cước. Còn ta, ta lại dùng ám khí! Nội cái danh xưng cũng nói lên cái tánh chất của phương tiện rồi. Đã gọi là ám, thì đương nhiên phải thừa cái lúc đối phương không đề phòng mà hạ thủ đoạn. Chứ nếu đường đường mà xuất thủ, thì làm sao thắng được trước một người có võ công cao? Chính gia gia ngươi còn

không đánh ngã nổi Kim Phi trong vòng mười chiêu, thì ta làm sao đối địch với hắn mà mong thu thập một kết quả nào? Cho nên, ta phải dùng kế, phân tán tâm thần của hắn.

Tiêu Phi Vũ chưa chịu phục:

- Nhưng...

Đường Vô Ảnh dụ giọng:

- Tiểu cô nương nên biết điều này, phân tán tâm thần địch và phóng ám khí, là hai việc song song, không thể tách rời nhau được. Muốn phóng ám khí thì phải làm loạn tâm trí của đối phương, đó là một quy tắc cố định. Địch loạn tâm trí, thì ám khí mới có hiệu quả. Chứ nếu không, thì ám khí chỉ làm thương tổn bọn lục lục thường tài, chứ không làm gì được những tay cao cường như Kim Phi!

Lão cao giọng hơn, hướng ra quần hùng, tiếp:

- Hôm nay, ta tiết lộ một điều quan trọng, các người nên nhớ lấy, để áp dụng trong tương lai. Thiết tưởng sự tiết lộ này sẽ đem lại ít nhiều lợi ích cho các người trên con đường hành hiệp.

Quần hùng hết sức khâm phục thuật cải cố của lão.

Tiêu Phi Vũ cúi đầu, thâm nghĩ:

- Lão nói phải! Ám khí dù nhanh, vẫn khó gây thương tổn cho Kim đại thúc của ta. Ám khí mà không hạ được bậc cao thủ, thì làm gì tạo cái danh lừng lẫy cho người sử dụng nó. Cái đạo lý rất giản đơn như vậy, thế mà ta không nghĩ ra! Tuy nhiên, ngoài lão nhân, dù có ai biết rõ bí quyết đó, cũng giữ mà làm của báu, khi nào lại tiết lộ!

Triển Mộng Bạch đột nhiên nhớ lại ngày nào Bạch Bố Kỳ Tần Vô Triển có nói với chàng mấy lời trước khi lão từ giã cõi đời.

Lời nói của Tần Vô Triển và sự tiết lộ của Đường Vô Ảnh rất tương đồng.

Nghĩ như vậy, chàng thấy Tình Nhân Tiên không còn đáng sợ nữa.

Đường Vô Ảnh bật cười ha hả:

- Tiểu cô nương chịu phục chưa?

Kim Phi thốt oang oang:

- Chẳng những tiểu diệt nữ phục, mà tại hạ cũng phục luôn! Tuy nhiên, hôm nay là lúc tại hạ phục thù, chứ không phải là lúc đàm công luận kỹ. Bằng mọi giá, tại hạ vẫn không buông tha lão Đồ.

Đồ Vân Thiên cười lạnh:

- Người đã phục người ta, thì không nên động võ ngay trong lúc nhà người ta đang có việc vui. Nếu người muốn có cuộc ác chiến, thì nên ra ngoài kia, xa xa...

Kim Phi gật đầu:

- Tốt! Chúng ta đi ngay!

Đường Vô Ảnh khoát tay:

- Không được! Người muốn Đỗ Vân Thiên cùng rời khỏi nơi này, ít nhất cũng phải đợi lão ta chứng kiến lễ bái từ đường của con gái lão! Xong rồi, các người muốn làm gì với nhau, tùy ý!

Kim Phi thốt:

- Thôi! Được rồi! Các hạ hãy cho hành lễ đi! Gấp lên nhé!

Đường Vô Ảnh nở một nụ cười, vỗ tay bốp bốp, rồi ra lệnh:

- Cử nhạc!

Nhạc công vang lên một tiếng, chập nhạc khí, tấu liền. Họ chưa dứt hải hùng trước các diễn tiến vừa qua, nên lúc khởi đầu, có phần nào rời rạc.

Tiếng nhạc vang lên, sát khí tiêu tan, hỉ khí bốc bùng bùng. Ngàn người đều thở phào, ngàn nụ cười cùng nở rộ.

Bỗng, hai đại hán bên ngoài chạy bay vào đại sảnh, thần sắc kinh hoàng.

Đường Dịch biến sắc, chặn lại, hỏi:

- Có việc gì mà các người khẩn trương như vậy?

Một đại hán vừa thở vừa đáp:

- Kiệu hoa của họ Tần đã đến. Hiện tại, đang ở...

Đoạn cuối của câu nói bị tiếng la hét của quần hùng át mất.

Đường Dịch sững sờ.

Đỗ Vân Thiên cũng giật mình, day qua nhìn con gái.

Nếu Tần Cơ đến, thì Đỗ Quyên đâu có thể là tân nương?

Đường Vô Ảnh cũng kinh hãi như mọi người, nhưng lão phần nộ vô cùng.

Bình sanh, lão gặp nhiều chuyện lạ, song chính những việc đêm nay mới làm cho lão hồi hộp từng cơn.

Đường Dịch bước tới, nghiêng mình, hỏi:

- Gia gia! Mình làm sao đây?

Đường Vô Ảnh quát:

- Cứ ra đó xem, rồi sẽ tính sau!

Chính lão điều động cỗ xe đi trước.

Quần hùng cấp tốc dạt qua hai bên, nhường lối. Họ thầm nghĩ:

- Rượu vui hẳn là mất ngon rồi, song bù lại, mình sẽ được xem thêm một cuộc náo nhiệt nữa!

Họ muốn biết tân lang sẽ xử sự làm sao khi có hai tân nương cùng đến một lúc, rồi họ ùn ùn kéo nhau ra bên ngoài. Ai cũng muốn đến trước, ai cũng muốn đứng gần, để được thấy trọn, nghe trọn, nên họ chen lấn vô cùng vất vả.

Triển Mộng Bạch cho tay vào trong áo, nắm chắc chuôi kiếm, sẵn sàng xuất thủ.

Mọi người đổ xô ra ngoài, riêng Hắc Yến Tử Đường Yến thì nắm tay Đỗ Quyên, kéo nàng về một góc tường.

Hắn không có can đảm bước ra phía trước!

Bên cạnh, có tiếng cười trong trẻo vang lên, rồi một giọng nói tiếp nối:

- Sắp có việc vui nhộn rồi đó nhé!

Thì ra, chính là Tiêu Phi Vũ!

Có mấy người bao quanh chiếc kiệu, vừa hét vừa đưa kiệu tiến tới.

Trước kiệu, có tám bảng, kẻ mất chữ:

- Tần phu hỉ sự.

Nhưng, kiệu chỉ có một chiếc, mà kiệu phu gồm những người do Đường gia sai đi đón.

Có kẻ lấy làm lạ, kêu lên:

- Sao lạ thế? Còn Tần Sáu Ông đâu? Chẳng lẽ không đến? Nếu lão đến, thì phải có kiệu chứ? Không lẽ lão lại ngồi chung trong kiệu hoa?

Đường Vô Ảnh lại mắng:

- Chẳng lẽ lão Tần đó chết rồi hay sao chứ? Làm gì mà co đầu rút cổ, trốn tránh mãi như vậy?

Đường Dịch đỡ cho vị thân gia một câu:

- Có lẽ là lão chưa biết nghi thức hôn lễ, nên không tránh khỏi sơ sót!

Đường Vô Ảnh nổi giận:

- Người nói cái gì thế? Vậy ra lão quái vật đó chưa hề dự tiệc cưới lần nào à?

Rồi lão hét lên:

- Người xem kìa! Sao chúng không dừng kiệu mà lại khiêng thẳng vào tận trong này?

Bọn thôn hán khệ nệ đặt chiếc kiệu xuống ngay vọng cửa.

Một thôn hán có thân hình mãnh khảnh, cặp mắt láo liếc thốt:

- Loại kiệu này nặng quá, bọn tiểu nhân chưa hề khiêng lần nào! Hơn nữa, còn phải đi một vòng, nên đến trễ!

Hắn lột chiếc khăn trên đầu, lau mồ hôi.

Đường Dịch biến sắc, hỏi:

- Ai bảo đi một vòng?

Đại hán đáp:

- Tần lão gia bảo.

Đường Dịch hấp tấp hỏi tiếp:

- Hiện tại lão ở đâu?

Thôn hán thốt:

- Lúc đầu Tần lão gia có đi theo kiệu, song quanh quẩn một lúc, bọn tiểu nhân không còn thấy lão gia ở đâu nữa. Bọn tiểu nhân phải dừng kiệu, chờ một lúc. Lâu lắm, lão gia vẫn không đến, thành ra bọn tiểu nhân phải khiêng kiệu về đây.

Đường Vô Ảnh hừ lạnh một tiếng:

- Lại làm trò quỷ nữa chứ gì?

Lão cao giọng ra lệnh:

- Các người đâu, vén rèm kiệu, dìu nàng ở trong kiệu xuống, cho ta hỏi xem gia gia nàng ở đâu.

Tiêu Phi Vũ mỉm cười, thốt bên tai Triển Mộng Bạch:

- Người nghe chứ! Lão chỉ nói là nàng ở trong kiệu, chứ không dùng hai tiếng tân nương, như vậy là lão đã chọn Đỗ Quyên rồi đó.

Nàng chợt thấy thần sắc của Triển Mộng Bạch quái dị quá, lấy làm kỳ, hỏi:

- Người làm sao thế? Ghen hả?

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Cái lão Tần Sấu Ông...

Bỗng, có tiếng kêu kinh hãi vang lên, mấy nàng phụ dâu rời kiệu, lùi lại mấy bước, rồi ngã ngồi xuống.

Tiêu Phi Vũ cũng đưa tay chỉ chiếc kiệu, miệng há hốc, chẳng nói được tiếng nào.

Thì ra, mấy nàng phù dâu vừa vén rèm, từ bên trong kiệu, một người ngã chồm ra, họ tưởng là tân nương, nên đưa tay đỡ, ngờ đâu họ nghe lạnh, như chạm tay vào giá băng, bất giác giật mình nhìn kỹ!

Thì ra nào phải là tân nương!

Một xác chết, vận nam trang!

Đường Vô Ảnh nổi giận, quát:

- Vị bằng hữu nào đó, định phá cuộc vui của họ Đường à? Đường Dịch đâu, bước đến xem mau!

Đường Dịch vọt mình tới, đỡ xác chết, quan sát.

Lão biến sắc mặt, bình tĩnh như lão mà cũng phải rú lên kinh hãi:

- Tình Nhân Tiễn!... Tần Sấu Ông!... Tình Nhân Tiễn!...

Triển Mộng Bạch run rẩy toàn thân, hấp tấp bước tới, nhận đúng là Tần Sấu Ông.

Triển Mộng Bạch nghĩ quyết lão ta là chủ nhân Tình Nhân Tiễn! Nhưng bây giờ, lão lại chết vì Tình Nhân Tiễn.

Nơi ngực lão còn hai mũi tên ngắn, một đỏ, một trắng.

Thế là nghĩa gì?

Sự tình đảo ngược hoàn toàn, tâm tư chàng dao động mạnh, tai lùng bùng, chàng không còn nghe ai nói gì chung quanh chàng nữa.

Chàng thử người ra tại chỗ, Tiêu Phi Vũ trở mắt nhìn chàng, không hiểu nổi tại sao chàng biến đổi lại lùng như vậy.

Chàng lẩm bẩm:

- Lão chết vì Tình Nhân Tiễn! Thế là chẳng phải lão!

Đằng kia, Đường Vô Ảnh cất vấn bọn kiệu phu.

Một thôn hán thốt:

- Tần lão gia biểu bọn tiểu nhân khiêng kiệu đi trước, cứ đi vòng vòng từ tả qua hữu, từ hữu sang tả, còn lão gia thì đi theo sau nhìn ngang, nhìn dọc, sau cùng thì bọn tiểu nhân

không kiệu đến phía hậu núi, bỗng lão gia gọi bọn tiểu nhân đi uống vài chén trà. Bọn tiểu nhân vất vả quá chừng, đang mơ ước có gì uống giải khát, cho nên vâng lệnh đi liền.

Hắn đưa tay chỉ về một phía núi, nơi đó là cái động của Đường gia dành cho việc chế luyện ám khí.

Đường Vô Ảnh biến sắc, nhìn thoáng qua Đường Dịch, rồi cất lệnh, trầm giọng:

- Cái lão đó định dùng chiếc kiệu hoa làm bình phong để tìm cách trộm Thôi Mộng Thảo!

Đường Dịch run giọng:

- Nhưng... nhưng Thôi Mộng Thảo đâu có ở đó?

Đường Vô Ảnh nổi giận:

- Ngu! Làm sao lão biết là nơi đó không có Thôi Mộng Thảo chứ? Tự nhiên lão tưởng Thôi Mộng Thảo phải được giấu tại chỗ luyện ám khí!

Đường Dịch cúi đầu, không dám cãi.

Gã thôn hán tiếp:

- Bọn tiểu nhân đi uống trà xong, trở lại, thấy chiếc kiệu còn lại đó, mà Tần lão gia thì bỏ đi đâu mất rồi. Bọn tiểu nhân chờ rất lâu, sợ tân nương sốt ruột nên bắt buộc phải không kiệu đi! Bọn tiểu nhân cũng có hởi vọng vào tân nương trong kiệu song chẳng nghe đáp lại. Bọn tiểu nhân cứ tưởng là tân nương thẹn, không nói năng gì, cho nên chẳng một ai lấy làm lạ. Bởi thế, bọn tiểu nhân chẳng hề tưởng là trong kiệu thay vì có tân nương, lại là một tử thi!

Đường Vô Ảnh thở dài:

- Chẳng trách không một ai trông thấy chiếc kiệu hoa! Ai ai cũng ngóng trông trên đường, mà kiệu hoa lại ở phía sau núi! Có lẽ.. có lẽ...

Lão đập tay xuống xe tiếp:

- Mà tại sao lão Tần lại chết chứ? Ai giết lão? Tại sao nơi ngực cắm hai mũi Tình Nhân Tiễn?

Triển Mộng Bạch hết sức mơ hồ.

Tần Sấu Ông dùng trăm mưu ngàn kế, quyết lấy cho được Thôi Mộng Thảo! Xem ra, mừng rỡ lão là chủ nhân Tình Nhân Tiễn.

Không ngờ, bây giờ chính lão lại chết vì Tình Nhân Tiễn.

Bỗng, chàng nghĩ:

- Hay là lão ta dùng kế Kim thiền thoát xác. Tìm đâu đó một con người giống lão, giết đi, bỏ xác vào kiệu hoa? Khiến cho mọi người tưởng rằng lão đã chết? Lão dễ bề hành hung tàn ác?

Càng nghĩ, chàng càng thấy mình có lý. Nhất định là chàng phải khám nghiệm xác chết thật kỹ mới được!

Chàng nhìn ra, không còn thấy xác chết ở đó nữa!

Người ta mang xác chết đi đâu rồi?

Thấy Đường Bảo đi tới, chàng chặn lại, hỏi:

- Đường huynh đệ có biết xác Tần Sáu Ông đã được mang đi đâu chẳng?

Đường Bảo ngổn ngang tâm sự, không tìm hiểu chàng hỏi như thế để làm gì, buột miệng đáp nhanh:

- Lão tổ tông ngại xác chết làm chướng mắt, nên bảo tại hạ mang vào động ở bên núi. Hắn đưa tay chỉ.

Nơi đó, là lò luyện ám khí của Đường môn.

Triển Mộng Bạch hấp tấp cảm tạ, rồi lập tức phóng chân chạy đi.

Quần hùng không ai lưu ý đến chàng, họ còn bận nghị luận về diễn tiến vừa qua, chỉ có Tiêu Phi Vũ lại không quan tâm đến một ai khác ngoài chàng. Nàng hết sức lấy làm lạ về thái độ của chàng, toan chạy theo, xem chàng đi đâu, làm gì. Bỗng, một bàn tay nắm lấy tay nàng giữ lại.

Nàng nổi giận, quay nhìn, thì ra chính là Nam Yến. Bà lộ vẻ kinh hoàng rõ rệt.

Run run giọng, bà hỏi nàng:

- Vũ nhi, cậu người đi đâu mất rồi?

Tiêu Phi Vũ giật mình:

- Còn... còn Đỗ Vân Thiên?

Nam Yến đáp:

- Đỗ anh hùng cũng biến mất luôn! Có lẽ cả hai đưa nhau đến một nơi nào đó để động thủ! Thế này thì hẳn là phải có một mất một còn rồi!

Bà lo lắng cực độ.

Tiêu Phi Vũ an ủi bà:

- Dì đừng quá lo sợ, có võ công như vậy, cậu không bại đâu!

Nam Yến thở dài:

- Đành là cậu người có võ công cao, song Đỗ lão anh hùng cũng không phải là tay tầm thường! Biết đâu cậu người không sơ xuất? Mà ta cũng không muốn cậu người gây thương tổn cho Đỗ lão anh hùng!

Tiêu Phi Vũ gượng cười:

- Họ gặp đánh nhau, hẳn là họ không đưa nhau đi xa lắm đâu! Chúng ta tìm quanh quần gần đây, chắc gặp họ!

Lo về việc của Kim Phi, tự nhiên nàng phải bỏ việc của Triển Mộng Bạch, tuy nàng rất nóng nảy muốn tìm hiểu nguyên do sự biến đổi nơi chàng.

Theo con đường trước mặt, Triển Mộng Bạch cứ phóng chân chạy, đến Ôn Tuyền, theo bờ suối tiến lên hướng đỉnh, không lâu lắm, chàng thấy cái động dùng chế luyện ám khí.

Từ trong bóng tối có tiếng quát khê vọng ra:

- Ai?

Liền theo đó, ánh đao chớp chớp, bốn năm người xuất hiện, bao quanh chàng.

Triển Mộng Bạch vòng tay:

- Tại hạ là Triển Mộng Bạch!

Bọn canh gác xuôi tay đao.

Khi Triển Mộng Bạch bày tỏ ý muốn, bọn chúng thầm lấy làm lạ, song nghĩ gã đã được lão tổ tông quý mến, nên ai ai cũng không dám làm khó dễ. Một người cười đáp:

- Anh em tiểu nhân không thích nhìn xác chết, nên đã di tản chiếc kiệu hoa đến cái trũng cách đây không xa. Nếu Triển tướng công muốn, thì... Vương nhị đệ ơi! Chúng ta hai người đưa Triển tướng công đến đó!

Triển Mộng Bạch buông lời cảm tạ, theo hai người hướng đạo, qua vòng cửa sắt, đến một vũng sâu.

Trong trũng núi, cây thì thấp, cỏ lại cao, mọc dày, đúng là một nơi hoang vắng, ít có người đặt chân đến.

Hai người hướng đạo đưa tay chỉ bảo rằng chiếc kiệu hoa ở trong đó.

Triển Mộng Bạch biết ngay cả hai không muốn trông thấy xác chết, nên vòng tay thốt:

- Tại hạ chỉ muốn nhìn thoáng qua xác chết thôi, không dám làm phiền hai vị đưa đến tận nơi!

Hai người đó thích thú quá, nói đầy đủ mấy tiếng, rồi trở lại liền.

Triển Mộng Bạch không chậm trễ, xuống trũng liền, vệt rèm kiệu, lôi xác chết ra, xem kỹ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đúng là Tần Sáu Ông rồi!

Chàng sững sờ một lúc, đoạn trỏ cái xác vào kiệu.

Bỗng, cái xác bật vùng lên, đồng thời vươn tay hữu, đập xuống đầu vai Triển Mộng Bạch, nơi huyết kiên tĩnh.

Triển Mộng Bạch kinh hãi ngửa thân mình, đạp chân vọt về phía sau, ngoài trượng xa.

Tránh nhanh như vậy, chàng vẫn bị chụp trúng phốt, nghe đau nhói.

Nếu là người nào khác ở địa vị chàng, hẳn phải mất mạng vì cái đập đó.

Xác chết không tiếp tục đánh theo, trái lại ngã nhào xuống.

Đứng xa xa nhìn, Triển Mộng Bạch mất mấy giây mới hoàn hồn.

Chàng thầm nghĩ:

- Hay là lão ta không chết?

Nhưng, chàng có chạm tay vào xác chết, cái xác lạnh như giá băng kia mà?

Rồi chàng nghĩ:

- Hay là lão ta chết rồi sống lại, sống để trở thành một con tinh, xác đi cùng?

Mồ hôi lạnh đổ ra, ướt đầu, ướt trán, chàng đứng đó, thờ người một lúc, vệt cười lớn thốt:

- Tần Sáu Ông! Lúc người còn sống ta không hề sợ người, thì chết rồi, người làm gì dọa khiếp ta được? Lại đây! Ta với người sẽ liêu một trận!

Chàng rút thanh thiết kiếm, cầm tay, từ từ bước tới. Can đảm như chàng, mà vẫn còn dè dặt, bước từ bước một, thận trọng.

Tay chàng dẫm mồ hôi, mồ hôi theo chuôi kiếm, rớt xuống từng hạt, từng hạt.

*

* *

Nam Yến và Tiêu Phi Vũ đi khắp vòng trong, vòng ngoài toà đại sảnh, tìm Kim Phi.

Trước hết, họ gặp Đỗ Quyên.

Nam Yến mỉm cười, hỏi:

- Đỗ cô nương có thấy lệnh tôn ở đâu chẳng?

Đỗ Quyên mở to đôi mắt cười hì hì:

- -- *Mờ quá, không đọc được* ---

Bỗng, nàng đưa tay che mặt, kêu lên một tiếng lớn hãi hùng.

Đường Yến vội bước tới, dịu giọng an ủi nàng mấy câu, lau khăn tay lau lệ cho nàng.

Nam Yến và Tiêu Phi Vũ thấy nàng chưa tỉnh trí hẳn, hết sức thương cảm cho nàng. Bù lại, họ lại được an tâm, vì Hắc Yến Tử sẵn sóc cho nàng rất chu đáo và chân thành.

Cả hai thở dài, trầm nghĩ:

- Thế là nàng có nơi nương tựa rồi.

Họ cùng nhìn nhau, đoạn bước đi.

Nam Yến giục:

- Nhanh lên, Vũ nhi! Nếu để họ đánh nhau rồi, thì có trời mới can ngăn họ nổi!

Tiêu Phi Vũ thốt:

- Chúng ta hỏi người, không một người nào biết đâu mà chỉ. Tốt hơn, nên ra ngoài kia tìm thử, may ra có thể gặp.

Nàng vọt đi trước, Nam Yến theo sau.

Nàng và Nam Yến bỏ phía trước, vòng ra phía sau, tìm một lúc.

Chợt, có mấy người trong một ngôi nhà bước ra. Tiêu Phi Vũ chặn lại, hỏi liền.

Trong số đó, có một người có giọng nói âm hưởng không màng đến nàng, chỉ thốt qua loa mất tiếng, rồi bỏ đi:

Họ có vẻ hấp tấp vội vàng, như đang bận lo về một việc gì khẩn cấp quan trọng lắm.

Tiêu Phi Vũ phát câu, song nàng có thì giờ đâu mà sanh sự với mọi người?

Mà nàng cũng không biết được mấy người đó là bằng hữu của Triển Mộng Bạch, bởi họ là bọn Hạ Quân Hùng.

Bọn Hạ Quân Hùng cũng chẳng biết nàng là Tiêu Phi Vũ, họ cũng nóng nảy như nàng, tìm Triển Mộng Bạch, nếu họ chịu khó một chút, hỏi nàng, tất là họ biết Triển Mộng Bạch hiện đang ở đâu.

Tỉnh rượu rồi, họ nghe đầu nhức như bị búa bổ, nhưng thấy mất Triển Mộng Bạch, họ vội kéo nhau đi tìm.

Hiển nhiên, lúc mọi biến cố xảy ra tại khách sảnh, họ còn say rượu, chẳng biết được gì.

Chạy đi một lúc, Hạ Quân Hùng chợt nhớ lại Tiêu Phi Vũ, lúc nàng hỏi y, càng có vẻ kỳ quái vô cùng.

Y nhớ luôn, Triển Mộng Bạch từng tả hình dáng Tiêu Phi Vũ cho họ nghe. Hạ Quân Hùng nhận ra nàng này rất giống Tiêu Phi Vũ.

Nhưng nhớ lại cũng chẳng làm gì, bởi đã muộn rồi, Tiêu Phi Vũ đã đi khá xa, mất trong đêm tối.

Lúc đó, ngoài Tiêu Phi Vũ, chẳng còn ai biết Triển Mộng Bạch đi đâu cả.

Mà Tiêu Phi Vũ thì bận theo Nam Yến, lo tìm gặp Kim Phi, nên quên mất Triển Mộng Bạch.

*
* *

Triển Mộng Bạch lăm lăm thanh thiết kiếm cổ trong tay, dè dặt tiến đến chiếc kiệu hoa: Bên trong kiệu, xác chết cười hắc hắc, nghe rợn người.

Xác chết thốt:

- Triển Mộng Bạch! Người to gan quá! Ta nghĩ là người chán sống rồi, nên đi tìm cái chết!

Nơi núi vắng, giữa đêm trường, gió lạnh từng cơn rít vi vu, cành cây xào xạc, lại có một xác chết biết cười, biết nói, thì còn gì đáng sợ hơn?

Triển Mộng Bạch cố trấn định tâm thần, nắm chặt chuôi kiếm.

Bỗng, xác chết tung mình lên cao, rồi vọt tới nhe răng, tay vươn rộng xòe đủ mười ngón, chụp xuống Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch vung kiếm một vòng, nhấc bổng người lên cao, lộn mình lấy thế, từ trên cao công xuống, đồng thời quát:

- Ngã xuống đó!

Thiết kiếm chém huyệt người, nhưng lại trúng kiệu hoa.

Thực ra, không phải chàng chém huyệt, mà là vì chàng nghĩ còn có người nấp trong chiếc kiệu, người đó định dùng xác chết nhử chàng, cốt làm cho chàng bận tâm đối phó với xác chết, thừa cơ ám toán chàng.

Người đó phải là một nội gia cao thủ, mượn vật mà chuyển lực vào, bởi thế mà xác chết biết công kích, biết cười, biết nói.

Nhưng, Triển Mộng Bạch đã đạt đến mức đại thành võ học, chàng lại có thừa can đảm, nên cái kế của người đó không tạo mảy may hiệu quả.

Chàng đánh rất mạnh, gia dĩ từ trên không đánh xuống, mãnh lực tăng gấp đôi, đúng là một nhát kiếm lôi đình!

Nhát kiếm xuống, tiếng chạm vang lên kinh khủng, chiếc kiệu bị chặt làm đôi, theo những đoạn gỗ văng ra, quả có một bóng người.

Thân pháp người đó cực kỳ nhanh, dù bóng đó là địch nhân, Triển Mộng Bạch vô cùng thán phục.

Người đó vừa vọt ra ngoài, vừa cao giọng tán:

- Nhất kiếm tuyệt diệu!

Hắn bay vút luôn lên không cao hơn ba trượng.

Trong khi đó, Triển Mộng Bạch đã đáp xuống rồi sợ hấn bên trên thừa cơ kích theo, cấp tốc quét một vòng kiếm trên đầu, rồi ngẩng mặt lên nhìn.

Người đó quăng mình đáp xuống một cành cây dựa triền, tà áo phất phơ, che khuất mặt mày, Triển Mộng Bạch không còn nhận ra được.

Chàng khích:

- Làm cái gì mà ẩn ẩn hiện hiện như quỷ như ma thế, bằng hữu? Hay là không dám chường mặt với đời?

Người đó cười lạnh một tiếng:

- Nếu muốn thấy chân diện mục của ta, thì cứ theo ta!

Phất cánh tay áo lên, hấn rời cành cây, phi thân vút đi liền, đáp xuống ngoài xa năm trượng.

Chân vừa chạm đất, hấn lại tung mình lên, đồng thời cười lạnh, hoành tay về phía hậu vẫy vẫy, gọi Triển Mộng Bạch.

Dù chàng không muốn đuổi theo, cũng bắt buộc phải đuổi, để truy cứu sự tình.

Một trước, một sau, cả hai cùng có thuật khinh công cao tuyệt, cả hai vòng quanh vùng núi, một chạy một đuổi, họ đi dần vào nơi hoang vắng, hầu như tuyệt tích thế nhân.

Song Triển Mộng Bạch không hề nao núng, cứ đuổi theo, độ một thời gian ngượng chèn trà, họ đến phía sau núi.

Người phía trước đột nhiên dừng chân, quay mình lại.

Hấn vận một chiếc áo màu xám tro, mặt hấn cũng màu tro, một màu vừa thâm, vừa lạnh, vừa tàn khốc.

Triển Mộng Bạch nhận ra, những thớ thịt trên mặt hấn giật đều, tỏ sự linh hoạt như gương mặt thật, có điều đôi mắt thì thoát sáng quắc lạ lùng, lại thoát lơ lơ như mắt người chết.

Triển Mộng Bạch cũng dừng chân, nhìn đối tượng một lúc, đoạn quát hỏi:

- Người là ai?

Người đó bật cười hắc hắc:

- Người không nhận ra ta?

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Trong số người ta từng gặp gỡ, không có ai hanh động quỷ quái như người!

Người đó lạnh lùng:

- Người không nhận ra ta, thế tại sao đi đến đâu cũng tuyên bố khiêu chiến với ta?

Triển Mộng Bạch giật bắn mình, kêu:

- Người ... người là Phong Nhập Tunnel?

Người đó cười lạnh:

- Đã có gan khiêu chiến với ta, sao gặp ta rồi, người lại lộ vẻ quá sợ?

Tự nhiên mà chạm mặt với vị đệ nhất danh nhân trong số bảy người, Triển Mộng Bạch phải giật mình, song điều đó không có nghĩa là chàng sợ.

Cho nên, qua giây phút sống sót rồi, chàng sôi giận quát:

- Hay cho Phong Nhập Tùng! Ta không ngờ người là một kẻ tiểu nhân, vô tín, vô nghĩa, người lại dám ám toán ta! Nếu vừa rồi, ta chết nơi tay người thì ...

Phong Nhập Tùng lạnh lùng:

- Người chết nơi tay ta, thì hợp tình hợp lý lắm rồi, còn nói gì nữa!

Triển Mộng Bạch hét:

- Người đã phát thề với ân sư như thế nào? Thế người dễ quên rồi chăng? Hay người có can đảm phủ nhận lời thề?

Phong Nhập Tùng điềm nhiên:

- Ta không quên! Ta không phủ nhận!

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Nếu vậy, tại sao người ...

Phong Nhập Tùng cười mỉa:

- Lời thề đó, ta phát xuất trước mặt Thất Chỉ Thiên Công. Lão còn sống là ta con giữ, lão chết rồi, ta còn giữ với ai?

Triển Mộng Bạch biến sắc:

- Người .. người nói gì?

Phong Nhập Tùng bật cười cuồng dại:

- Sư phó người chết rồi, người không hay biết à? Không lẽ Triệu Minh Đăng và Lý Tùng Phong không báo tin cho người?

Triển Mộng Bạch thấy họ Lý và họ Triệu đến tìm chàng, chỉ biết là có biến, nên họ rời khu rừng mà đi, chứ không tưởng là ân sư đã chết!

Chàng run run giọng hỏi:

- Người sát hại lão nhân gia phải không?

Phong Nhập Tùng hừ một tiếng:

- Lão còn sống ngày nào, là ta còn giữ lời thề ngày đó, nếu ta không giữ lời thề thì làm sao lão sống đến ngày nay? Nếu ta phủ nhận lời thề, thì tại sao ta đợi đến ngày nay mới phủ nhận mà không huỷ bỏ từ trước?

Hắn nói đúng!

Triển Mộng Bạch hét:

- Vậy ai hạ thủ sát hại lão nhân gia?

Phong Nhập Tùng cao giọng hơn:

- Người muốn biết ai sát hại lão ta? Chỉ sợ ta nói rồi, người sẽ không tin!

Triển Mộng Bạch nghiến răng:

- Người nói hay không nói?

Phong Nhập Tùng ngẩng mặt lên không, bật cười lớn, không đáp.

Tràng cười của hắn nghe thê thảm vô cùng, mà thần sắc của hắn cũng cực kỳ quái dị.

Không rõ hắn đắc ý hay thất vọng? Hắn bị ai hay cao hứng?

Triển Mộng Bạch vừa phẫn uất, vừa lấy làm lạ, tự hỏi làm sao mà ân sư lại chết? Mà tại sao Phong Nhập Tùng lại có thái độ cổ quái như vậy?

Cuối cùng, Phong Nhập Tùng ngừng cười, đoạn quắc mắt nhìn Triển Mộng Bạch, đôi mắt bắn tia sáng xám mờ, một màu ảm đạm nhất.

Rồi hắn gần từng tiếng:

- Cho người biết người sát hại lão chín là lão! Nói một cách khác, lão tự sát!

-- o O o --